

Inhoud

1. Een fijne zaterdag	13
2. Naar school en naar de Bank	18
3. God verhoort het gebed	24
4. Geroepen naar China	30
5. De Heere zorgt	35
6. Assistent in Hull	38
7. Vertrouwen op God alleen	44
8. Opnieuw geldnood	48
9. Het ziekenhuis in Londen	52
10. In levensgevaar	57
11. Spannende ontwikkelingen in China	62
12. Op reis	67
13. Een lange tocht	73
14. Aankomst in Shanghai	79
15. Het Evangelie ook in het binnenland	83
16. Een echte Chinees	89
17. Een nieuwe vriend	94
18. Verblijf in Ningbo	101
19. Vreugde en verdriet	108
20. Een God van wonderen	114
21. Terug naar Engeland	119
22. Biddend werken voor China	124
23. Opnieuw naar China	133
24. Een diepe beproeving	138
25. De elfde en laatste reis	142
Naschrift	148
Chronologie van het leven van Hudson Taylor	150
Gezin waartoe Hudson Taylor behoorde:	153

1. Een fijne zaterdag

1841

‘Pas op, aan de kant, Amelia!’ Hudson Taylor rent hijgend naast zijn ronde hoepel. Met een stralend gezicht holt hij de heuvel af. Wat gaat dat fijn! Hij kan de hoepel haast niet bijhouden, zó hard gaat het! Verbaasd staart Amelia haar drie jaar oudere broer na. Ze begrijpt er niets van. Haar hoepel valt steeds op de grond. Wát ze ook probeert. En die van Hudson rolt kaarsrecht naar beneden?

‘Wacht maar’, glimlacht vader. ‘Binnenkort ren jij net zo hard als Hudson, Amelia. Als je eenmaal weet hoe het precies moet, gaat het vanzelf. Je moet gewoon blijven proberen. En ... vooral niet opgeven.’ Vol goede moed waagt de zesjarige Amelia een nieuwe poging.

Met grote stappen loopt vader Taylor achter de twee kinderen aan. Het is deze week erg druk geweest in de apotheek. Hij is blij dat hij het rumoer van de stad even achter zich kan laten. Zaterdagmiddags trekken de kinderen er meestal opuit in de natuur. Als het even kan, probeert hij met hen mee te gaan.

O, o, wat was die Hudson ongeduldig vanmiddag. Hij kon haast niet wachten.

Met een twinkeling in zijn ogen kijkt vader Taylor vluchtig naar Hudsons tijdschrift over de natuur. Dat moest per se mee. Maar ja, hoepelen met een tijdschrift in de handen valt niet mee. Ach, hij begrijpt het wel. Vroeger kon hij zelf ook zo genieten van alles wat met vogels, bloemen, planten en insecten te maken had. Wat dat betreft heeft Hudson zijn liefde voor de natuur zeker van geen vreemde.

* * *

Met een hoogrode kleur staat Hudson even later aan de bosrand te wachten op vader en Amelia. Z'n borst gaat zwaar op en neer.

'Domoor', zegt vader. 'Je hebt je weer veel te moe gemaakt. Je bent nog maar pas beter. Vanmiddag doen we het verder rustig aan, hoor. Denk erom. Anders moet ik vanavond nog speciaal medicijnen voor jou klaarmaken.'

Hudson knikt gehoorzaam. 'Maar mag ik ... dan het tijdschrift ... vader? Vanmiddag gaan we ... toch nieuwe ... varensoorten zoeken?' 'Jazeker, maar rustig aan, heb ik gezegd. Je kunt bijna niet uit je woorden komen. We gaan eerst even hier op deze boomstronk zitten. Dan kiezen we meteen uit naar welke soorten varens we straks op zoek gaan.'

'Mag ik m'n pillendoosje, vader?' vraagt Amelia ongeduldig. 'Dan kan ik vast kevertjes gaan zoeken.' Ze is blij dat ze eindelijk in het bos zijn. Kevers zoeken is veel leuker dan hoepelen. Zeker nu ze zo'n mooi doosje van vader heeft gekregen om de insecten in te bewaren.

Het duurt niet lang of de kinderen zijn druk aan het speuren.

'O, kijk hier eens, dát is een speciale varen!' roept Hudson enthousiast uit.

'Sssttt, stil toch', waarschuwt Amelia, 'zó vluchten alle kevertjes weg!' Hudson duikt weg achter een dikke boom. Hij proest het uit. Amelia mag zeker niet zien dat hij haar uitlacht. Maar zoiets doms zou William nooit ...

Van schrik slaat hij zijn hand voor z'n mond. William ... Het is ongeveer een halfjaar geleden dat William is gestorven. Hij was zeven jaar oud, maar twee jaar jonger dan zichzelf. William was niet alleen zijn jongere broer, maar ook z'n beste vriend. Nu zijn ze nog maar met z'n drietjes: Amelia, de kleine Louisa en zichzelf.

Een donkere schaduw trekt over het gezicht van Hudson. Opeens is

het net of de zaterdagmiddag niet zo heel fijn meer is. William zal er immers nooit meer bij zijn ...

* * *

‘Hè, waarom moet er juist vanavond weer iemand aankloppen bij de apotheek? Vader mag toch wel een k  er vrij zijn? We wachten nu al een kwartier op hem.’ Mopperend loopt Hudson naar het grote raam in de woonkamer en kijkt uit over het marktplein van de stad Barnsley.

Hij had er zich zo op verheugd. Zaterdagavond vertelt vader altijd prachtige verhalen. Hij weet zó veel van geschiedenis. En hij had beloofd dat hij vanavond allerlei vragen over China zou stellen. De afgelopen week hebben Amelia en hij hun uiterste best gedaan om nieuwe dingen te vinden over China in de uitgebreide bibliotheek van vader.

‘Stil toch, Hudson’, waarschuwt moeder. ‘Het is waar dat vader erg druk is, maar je weet ook dat hij graag anderen helpt. Misschien is het wel een arme stakker die heeft gehoord dat vader vaak geen rekening schrijft voor mensen die het niet kunnen betalen. De Heere Jezus vraagt van ons om anderen lief te hebben.’

Hudson drukt z’n neus tegen het koude raam. Hij weet ook wel dat moeder gelijk heeft.

‘Kom, help mij maar even’, zegt moeder zacht. ‘Dan zorgen we vast voor thee en iets lekkers.’

‘Hmmm ... iets lekkers!’ Amelia springt meteen van haar stoel en holt al vooruit naar de keuken.

Ze zijn nog maar net klaar of vader stapt de kamer binnen.

‘Zo, daar ben ik weer, kinderen. Wat zie ik, staat alles al klaar? Kom, dan gaan we gezellig met z’n drietjes op de bank zitten.’

Over de patiënt die hem op de zaterdagavond heeft gestoord, rept hij met geen woord.

‘Wat hadden we ook weer afgesproken voor vanavond?’

‘Vragen over China, vader!’

‘Ja, dat is waar ook. Goed, ik begin met een vraag voor Amelia. Eens even denken ... In welk land wonen de meeste mensen?’

‘In China’, klinkt het parmantig.

‘Dat is goed. Nu heb ik een vraag voor Hudson. Noem eens een dialect dat dezelfde naam heeft als een bepaald soort fruit?’

Even aarzelt Hudson, maar dan zegt hij resoluut: ‘Het Mandarijnse dialect, vader.’

‘Ook goed. Amelia, nu weer een vraag voor jou. Wat wordt er het meest gegeten door de mensen in China?’

‘Rijst!’

‘Klopt. Hudson. Nog een vraag die met fruit te maken heeft: Hoe heet in China de leider van een dorp of stad?’

‘Een Mandarijn.’

‘Amelia, wat is zo erg voor de meisjes in China?’

‘Dat hun voeten altijd heel strak ingebonden zijn zodat hun voeten niet te groot worden. En eh ... daardoor kunnen de meisjes heel moeilijk lopen.’

‘Hudson, noem jij eens drie belangrijke ontdekkingen van de Chinezen.’

‘Ze hebben het buskruit uitgevonden, het kompas en ook de boekdrukkunst.’

‘Mooi. Amelia, door wie is het papier ontdekt?’

‘Haha’, lacht ze, ‘ook door de Chinezen. Weet u waarom ik dat weet? Dat heeft Hudson gisteren nog voorgelezen.’

‘Toch vind ik het knap van je’, knipoogt moeder, die het drietal vanuit haar schommelstoel gadeslaat. ‘Jullie weten er al aardig wat van.’

Boven Hudsons neus verschijnt opeens een dikke rimpel. Hij legt

z'n hand op vaders knie en zegt: 'Weet u wat ik niet kan begrijpen, pa? Dat daar nog steeds geen zendelingen zijn. Ik heb overal gezocht in uw boeken over China, maar ik heb er niets over kunnen vinden. Daarom bid ik vaak of ik later, als ik groot ben, zending mag worden in China.'

Met een veelzeggende blik kijken vader en moeder Taylor elkaar aan. Dat is ook hún grootste wens. Maar of het ooit zal gebeuren? Hudson is zo vaak ziek.

'En ik wil ook mee', knikt Amelia heftig. 'Dat hebben Hudson en ik met elkaar afgesproken toen hij gisteren voorlas uit het boek van Peter Parley over China, toch, Hudson?'

'Ik denk dat het tijd wordt dat de kinderen naar bed gaan, vader', waarschuwt moeder. 'Kijk eens, Amelia's ogen vallen bijna dicht!'

Moe, maar voldaan zeggen Hudson en Amelia mama welterusten. Wat was het een fijne dag.

'Mogen we nog even voorzichtig bij Louisa kijken?' vraagt Hudson. 'Als jullie héél zachtjes doen!' zegt moeder.

Op hun tenen sluipen de kinderen samen met vader naar het wiegje waar het kleine zusje slaapt. Daarna knielen ze neer bij het grote bed van vader en moeder.

Terwijl de kinderen eerbiedig hun handen vouwen, slaat vader zoals elke avond zijn grote armen om hen heen.

Samen danken ze de Heere voor alles wat Hij deze dag gaf. Nadat vader heeft gevraagd of God deze nacht voor hen wil zorgen, bidt hij: 'Wilt U ervoor zorgen, Heere, dat er toch ooit zendelingen naar China zullen gaan om daar te vertellen dat U Uw Zoon naar deze aarde zond, om zondaren te redden?'

'Dank u wel, vader', fluistert Hudson, 'dat we ook voor de mensen in China hebben gebeden!'

* * *